

Diumenge 31 (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 12,28-34): En aquell temps, un dels mestres de la Llei, que havia sentit la discussió i havia trobat bona la resposta de Jesús, se li va acostar i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments?». Jesús va respondre: «El primer és: ‘Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força’. El segon és aquest: ‘Estima els altres com a tu mateix’. No hi ha cap manament més gran que aquests».

Llavors el mestre de la Llei li digué: «És veritat, mestre. Amb tota la raó dius que Ell és l'únic i que no n'hi ha d'altre fora d'Ell, i que estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb tota la força i estimar els altres com a si mateix val més que tots els holocaustos i sacrificis». Jesús, veient que havia parlat assenyadament, li digué: «No ets pas lluny del Regne de Déu». I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

«Quin és el primer de tots els manaments?»

Rev. D. Ramón CLAVERÍA Adiego
(Embún, Huesca, Espanya)

Avui, està molt de moda parlar de l'amor als germans, de justícia cristiana, etc. Però gairebé no es parla de l'amor a Déu.

Per això hem de fixar-nos en aquesta resposta de Jesús al mestre de la llei, el qual, amb la millor intenció del món li diu: «Quin és el primer de tots els manaments?» (Mc 12,29), la qual cosa no era d'estranyar, ja que amb tantes lleis i normes, els jueus buscaven establir un principi unificador de totes les formulacions de la

voluntat divina.

Jesús respon amb una senzilla pregària que, encara avui, els jueus reciten diverses vegades al dia i porten escrita a sobre: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força» (Mc 12,29-30). És a dir, Jesús ens recorda que, primerament, cal proclamar la primacia de l'amor a Déu com a tasca fonamental de l'home; i això és lògic i just, perquè Déu ens ha estimat primer.

Tanmateix, Jesús no s'acontenta de recordar-nos aquest manament primordial i bàsic, sinó que afegeix la necessitat d'estimar el proïsme com a un mateix, perquè, com diu el Papa Benet XVI: «l'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables, són un únic manament. Però tots dos viuen de l'amor que ve de Déu, el qual ha estat el primer d'estimar-nos».

Ara bé, un aspecte que hom no comenta és que Jesús ens mana que estimem el proïsme com a un mateix, ni més ni tampoc menys que a un mateix; i d'això hem de deduir que també ens mana que ens estimem nosaltres mateixos, puix que al cap i a la fi, som igualment obra de les mans de Déu i criatures seves, estimades per Ell.

Així doncs, si tenim com a regla de vida el doble manament de l'amor a Déu i als germans, Jesús ens dirà: «No ets pas lluny del Regne de Déu» (Mc 12,34). I si vivim aquest ideal, farem de la terra un assaig general del cel.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Siguem una parció santa; practiquem tot el que exigeix la santedat» (Sant Climent de Roma)
- «L'amor al proïsme respon al mandat i l'exemple de Crist si es fonamenta en un veritable amor a Déu» (Benet XVI)
- «(...) Jesús confirma algunes doctrines ensenyades per grups religiosos escollits del poble de Déu

[els fariseus]: la resurrecció dels morts, les formes de pietat (almoïna, dejuni i oració), el costum d'adreçar-se a Déu com a Pare i el caràcter central del manament de l'amor a Déu i al proïsme» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 575)